

сно и въпроситѣ, които разгледаха подробно и съ голѣмо участие, се въртѣха непрекъснато въ съзнанието му.

— Членскиятъ вносъ, другари! — звучеше въ ушитѣ му строгиятъ гласъ на секретаря. — За деветъ месеци не сме отчетени!

Членскиятъ вносъ. Право. Но откъде? По тази точка спориха съ часове. Обмисляха начини. Кроиха планове, правиха смѣтки и накрай взеха решение: който нѣма пари, да донесе жито.

За възрастнитѣ партийци това бѣше лесно. Тѣ бѣха самостоятелни и на тѣхъ никой нѣмаше да се противопостави. Но отъ ремсиститѣ мнозина имаха лоши, враждебни бащи и това бѣше сериозна пречка.

— Ще откраднемъ! — тържествено, като открителъ, заключи единъ.

Секретарьтъ скочи.

— Никаква кражба! — махна той енергично и решително съ ръка. — Ще се боримъ и ще извоюваме. Така ще пропагитираме и домашнитѣ си . . .

Стариятъ Паздеръ бѣше суровъ на гледъ, мълчаливъ и затворенъ въ себе си. Нѣкога бѣше убеденъ земеделецъ, но отъ година време махна съ ръка и отъ дружби, и отъ вестници.

— Излъгаха ни, явно е! — рече само еднажъ и повече нищо. Той щѣше да се опре, но и Ангелъ не мислѣше да се даде лесно. Най-сетне, той работѣше и имаше право поне на толкова.

Съ това решение той заспа, когато небето на изтокъ започна да се избистря бавно.

\*

Сутриньта стариятъ прекоси два пжти харманя и два пжти се окашля продрано, предупредително.